

ՍՈՒՐԲ ՆԵՐՍԷՍ ՇՆՈՐՀԱԼԻ

(ՄՄ, ձեռ. 7046, ժողովածու «Տաղի»,
Հալապ, 1644 թ., գրիչ՝ Աստուածատուր, էջ 268բ)

Կրկնակ տարելից է. սուրբ Ներսէս Շնորհալու 850 եւ սուրբ Գրիգոր Նարեկացու 1020...

Երկրաւոր ուղիների աւարտի երկու տարելից, որ իրականում սկիզբն է նրանց ընթացքի առ յաւերժութիւն...

Երկու վսեմ հայ, երկու ազնիւ հոգեւորական, երկու սուրբ: Երկու մեծ մտածող... ճարտար բանաստեղծ... ներունակ վարդապետ... ներհուն աստուածաբան... հանրագիտակ մեկնիչ... երկու հմուտ երգահան, որ ոչ միայն գեղահիւս խօսքն էին յօրինում, այլ նաեւ պաճուճում էին բառերը վայելուչ երաժշտութեամբ, արուեստական եղանակներով, երգական նուագներով: Երկու անստգիւտ հանճար, որոնցից մէկն աւելի ձգտում էր զարգացնել բանաստեղծութիւնը, իսկ միւսն առաւել զօրանում էր իրեն երգահան: Երկու ռահվիրայ... Մէկը նոր բարձրութեան ամբարձեց հայ քերթութիւնը, իսկ միւսն իր նախորդի աւանդը հասցրեց կատարելութեան: Մէկը հեռաւոր եւ խաւար անուանեալ դարերում այլաբանօրէն գովերգեց բնութիւնը, իսկ միւսն այդ արեց արդէն ուղղակի եւ անմիջական: Երբ մէկի տարերքն էր բանաստեղծութիւնը, միւսն առաւել գնահատում էր երգեցիկ ձեւերը՝ ըստ այդմ ինքն էլ անուանուելով Երգեցող:

Եւ անխոտոր շարժուեցին սրբերը աստուածեղէն բարձրագնաց արահետներով՝ ամենքիս հրաւիրելով դէպի իրենց հարթած կածանները, ամենքիս սովորեցնելով ուղին փրկութեան...

Կրկնակ տարելից է, բայց եւ կրկնակի տարեդարձ... առ յաւերժութիւն, անանց փառքեր ու անմահութիւն նրանց ընթացքի:

